

Arrest

nr. 327 030 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2025 met refertenummer 125027.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse zoon.

1.2. Op 6 december 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.05.2024 werd ingediend door:

Naam: E. - Voornaam: R. - Nationaliteit: Marokko - Geboortedatum: (...)1938

Geboorteplaats: (...) - Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als bloedverwant in opgaande lijn van de genaamde O. O. (RR (...)) met de Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- begeleidende brief
- stortingsbewijzen o.a. Western Union, Cash Plus van de referent gericht aan betrokkene: dd. 3.01.2023, dd. 6.02.2023, 15.03.2023, dd. 10.04.2023, 4.05.2023, 5.06.2023, 11.07.2023, 3.08.2023
- administratief attest op naam van betrokkene dd. 1.04.2024
- certificat de residence N°1658 dd. 10.11.2023 op naam van betrokkene
- certificat de residence N°1659 dd. 10.11.2023 op naam van de referent
- verklaring van gezinsverantwoordelijkheid N°[...] dd. 1.04.2024
- aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten 2022, aanslagjaar 2023 op naam van de referent- loonfiches op naam van de referent bij werkgever (...) voor de periode februari 2024 – april 2024
- attest van het OCMW te Halle dd. 7.05.2024 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt
- attest van het OCMW te Halle dd. 13.11.2023 op naam van de referent waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontvangt

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt aangaande haar onvermogen een administratief attest voor dd. 1.04.2024 waaruit blijkt dat zij in het district (...) geen eigendom heeft. Er dient opgemerkt te worden dat dit attest dateert van na het vertrek van betrokkene uit Marokko (nl. 16.08.2023 volgens de gegevens van het paspoort), deze gegevens niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en niet kunnen aanvaard worden als bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene het nalaat enig bewijs van financiële onvermogenheid voor te leggen. Gezien deze vaststellingen blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst.

Verder leggen zij nog een certificat de residence voor zowel op naam van betrokkene als op naam van de referent. Uit dit attest dd. 10.11.2023 blijkt dat zij beiden verblijven op het adres: (...) te Marokko. Echter, de referent is sedert juli 2012 gevestigd in België. Gezien deze vaststelling blijkt dan ook niet dat betrokkene gezamenlijk gevestigd was met de referent in Marokko.

Tot slot leggen zij nog een attest van gezinsverantwoordelijkheid N°[...] dd. 1.04.2024 voor. Hier verklaart de voorzitter van de gemeente B. B. dat betrokkene ten laste was van de referent tijdens haar verblijf in

Marokko. Echter, buiten stortingsbewijzen van o.a. Western Union en Cash plus werden er geen andere bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij werkelijk ten laste was van de referent. Er dient opgemerkt te worden dat er een 8-tal stortingen werden voorgelegd telkens ten bedrage van om en bij de 150 EUR per maand. Echter gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine, kan dus niet worden gesteld dat zij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat deze bedragen verzonden en aangewend werden met het oog op andere doeleinden. Deze geldstortingen tonen dus niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

Wat betreft het begeleidend schrijven dient opgemerkt te worden dat deze een verklaring op eer betreffen. Een verklaring op eer kan niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden. Er werden bovendien geen verifieerbare bewijzen voorgelegd welke deze verklaringen staven. M.u.v. de bovenstaande stukken die gemotiveerd werden.

Alle andere documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto artikel 3 van het EVRM Juncto schending van de fair play beginsel EN artikel 40 bis vw.

Verweerder heeft gefaald om dit dossier op een zorgvuldige en eerlijke wijze (fair play) te behandelen en haar foutieve handelingswijze correct te motiveren.

Verweerder stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat dit een foutieve vaststelling is die in strijd is met de feiten en met de voorgelegde stukken.

Verweerder stelt dat het voorgelegde attest aangaande haar onvermogen na haar vertrek uit Marokko opgesteld is.

Verzoeker is op 16.08.2023 Marokko verlaten en dit attest is op 01.04.2024 opgesteld. Verzoeker meent dat ze over geen eigendom beschikte.

Als verweerder van oordeel is dat verzoeker over een eigendom beschikte, is het dan ook niet logisch dat deze zou naar haar vertrek verkocht zijn geweest.

Dit binnen 7 maanden.

Verzoeker meent dat verweester nagelaten om deze stuk op deze manier te onderzoeken.

Verweerder stelt dat verzoeker nagelaten heeft om enig bewijs van financieel onvermogenheid voor te leggen.

Verzoeker meent dat hij een zeer oude dame is die nooit gewerkt heeft.

Verzoeker meent dat ze een certificaat van residentie voorgelegd heeft op haar naam en die van de referent.

Verzoeker was altijd ingeschreven in de woning van de referent.

Verweerder stelt dat referent sinds 2012 in België gevestigd is en dat uit dit attest niet blijkt dat ze gezamenlijk gevestigd waren.

Verzoeker meent dat verweester dit attest op een foutieve wijze in de beslissing betreft.

De bedoeling van dit attest is om aan te tonen dat verzoeker zelfs in het land van herkomst ten laste was van de referent.

Dat verzoeker altijd in die periode in de woning van de referent woonde.

Verweerder stopt niet met haar onredelijkheid en zo laat ze na om het attest van de gezinsverantwoordelijkheid – opgesteld door de voorzitter van de gemeente B. B. op een juiste manier te onderzoeken.

Verweerder stelt dat buiten de stortingsbewijzen van o.a. Western Union en Cash plus werden er geen andere bewijzen voorgelegd waaruit kan blijken dat verzoeker werkelijk ten laste was van de referent.

Verweerder vindt de 8 stortingen van 150 euro per maand niet voldoende om tot de conclusie te komen van deze bedragen bestemd waren voor onderhoud van verzoeker.

Verweester denkt dat deze bedragen bestemd was voor andere doeleinden.

Welke?

Is het niet duidelijk.

Zoals eerder aangehaald heeft verweerder niet de moeite gedaan om na te denken welke inkomsten een oude dame die nooit in haar leven gewerkt heeft, kan hebben in Marokko.

Verweerder stelt dat de verklaring van eer ook niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden.

Verzoeker meent dat de zaken die op feitelijkheid en waarachtigheid perfect controleerbaar waren, zijn zomaar door de verweerder uit de tafel geveegd.

Hoe kan ze dan met een verklaring op eer rekening houden.

Verweerder moet gewoon toegeven dat ze zeer streng is geworden bij de toepassing van het richtlijnlijn 2004/38/EG – de Belgische route.

Verzoeker meent dat in dit geval de referent sinds 2012 in België woont en dat verweerder ten onrechte dit dossier op z'n strenge wijze behandelde.

Verzoeker is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Verweester stelt dat dit geen bewijs is dat ze ten laste van de referent was of is.

Verzoeker meent dat dit elementen samen met andere elementen ruim voldoende een bewijs is van het feit dat verzoeker ten laste van haar zoon – de referent was en is.

U behandelt een oude dame met z'n leeftijd niet op deze manier.

Verzoeker meent daarom dat verweerster zowel artikel 3 en 8 van het EVRM geschonden heeft.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft

Dat dit middel gegrond is"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.[...], RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 *betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van haar zoon met Nederlandse nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

" Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Verzoekster betwist dat zij niet aangetoond heeft voorafgaand aan haar aanvraag en reeds van in haar land van herkomst ten laste van de referentiepersoon te zijn. Zij verwijst naar het voorgelegde attest van onvermogen van 1 april 2024 en stelt dat, als verweerder van oordeel is dat zij over een eigendom beschikte, het logisch is dat haar eigendom na haar vertrek verkocht is geweest. Met dit betoog weerlegt verzoekster de motivering niet dat dit attest van onvermogen dateert van na haar vertrek uit Marokko, deze gegevens niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en niet kunnen aanvaard worden als bewijs van het aangehaalde onvermogen van verzoekster.

Verzoekster betoogt dat de bedoeling van het certificaat van residentie was om aan te tonen dat zij zelfs in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat zij in die periode in de woning van de referentiepersoon woonde.

Uit nazicht van het certificaat van residentie van 10 november 2023 blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven in het land van herkomst. Uit dit stuk kan niet worden opgemaakt dat verzoekster in de woning van de referentiepersoon woonde of dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder het certificaat van residentie kennelijk onredelijk beoordeeld heeft.

Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met de motivering met betrekking tot de verklaring van gezinsverantwoordelijkheid en de stortingsbewijzen van onder andere Western Union en Cash Plus. Zij betoogt dat verweerder niet duidelijk maakt voor welke andere doeleinden de gestorte bedragen bestemd waren en niet de moeite gedaan heeft om na te denken welke inkomsten een oude dame die nooit in haar leven gewerkt heeft, kan hebben in Marokko.

De Raad wijst erop dat het eerst en vooral aan de verzoekster zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoekster diende zelf aannemelijk te maken dat zij onvermogen was en op de geldstortingen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk was in zijn beoordeling.

Verzoekster betoogt dat zij gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon en dat dit element samen met andere elementen ruim voldoende een bewijs is van het feit dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op bovenstaande bespreking acht de Raad de motivering in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk dat louter het gegeven dat verzoekster op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon.

Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoekster toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de verweerder, zodat een schending van het beginsel van de fair-play niet kan worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VERHAERT